

Litteraturanmälan

*Av e universitetslektorn Peter Melz
H Sterner, G Ekman, S Berglöf och A Gustafson, GRS Skattehandboken del
I och 2, Norstedts 1985, ca pris 750 kr per del.*

Geijer-Rosenqvist-Sterner utkom 1949 med första upplagan av Skattehandboken, en auktoritativ kommentar till våra inkomstskatteförfattningar. Under en period existerade den parallellt med den likartade Skattehandboken av Lundevall, men är numera den enda traditionella lagkommentaren på området. Den är även idag den alltjämt utkommande skatterättsliga framställning som har äldst ursprung. Tidigare upplagor har varit uppdelade på del I med lagkommentarer och del II med paragrafvis ordnade rättsfall.

GRS Skattehandboken har nu kommit ut i en ny upplaga. GRS kommer fortsättningsvis att bestå av sex delar, varav två hittills utkommit. Den först publicerade delen innehåller 24—30 §§ KL, och den andra delen innehåller 31—37 §§ KL. Anledningen till publiceringsordningen är okänd för mig, men det är möjligt att orsaken är att författarna ansett att behovet av en ny upplaga har varit störst på dessa områden.

Dispositionen av dessa två delar av kommentaren är i huvudsak densamma som i GRS del I 8:e upplagan. Flera väsentliga förändringar i lagstiftningen har dock inträffat som medfört att frågeställningar tillkommit (exempelvis den statliga fastighetsskatten och den nya lagstiftningen om optionsrätter och konvertibla skuldebrev) eller flyttats till annan plats i kommentaren (exempelvis reglerna om beskattning av försäkringsföretags fastighetsinnehav). Framställningen har även utökats väsentligt på vissa områden som tidigare var sparsamt kommenterade, som fastighetsbeskattningen.

GRS kommer nu ut i Norstedts serie av laghandböcker, vilket innebär ett lösbladssystem med fortlöpande uppdateringar. Författarna har därför ansett att de rättsfall, som tidigare samlades i del II av GRS, nu kan medtas under paragrafkommentarerna i handboken. Rättsfall från 1979 återfinns på detta sätt i de sex nya delarna. Äldre rättsfall återfinns däremot endast i form av paragrafvis ordnade register över fallen. Registren är hämtade från GRS del II 7:e upplagan 1980 där rättsfall från perioden 1959—1978 finns återgivna, samt från GRS del II 4:e upplagan 1959 där rättsfall från perioden 1909—1958 finns återgivna. Dessa två äldre upplagor av GRS del II fyller därför alltjämt en viktig funktion. Det vore värdefullt om Norstedts genom nytryck såg till att dessa böcker fortsättningsvis fanns tillgängliga i bokhandeln.

Laghandbokens sex delar ersätter således bara GRS del I som utkom i sin 8:e upplaga 1977. Då de nya böckerna är väsentligt annorlunda till sin utformning samt även nyskrivna i väsentliga delar, torde de inte ses som en 9:e uppla-

ga av GRS utan som första utgåvan av GRS Skattehandboken. De citeras lämpligen utan upplageangivelse, möjligen med tillägg av publiceringsdatum om den citerade sidan utgör ett uppdaterat blad.

Den nya upplagan har ombesörjts av f d landskamreraren Harry Sterner, f d generaldirektören Gösta Ekman, regeringsrådet Sigvard Berglöf samt industriens skattesakkunnige direktören Arne Gustafson. En av de ursprungliga tre författarna medverkar således alljämt.

GRS Skattehandboken är disponerad som en traditionell lagkommentar där lagtexten återges paragrafvis med efterföljande kommentarer och rättsfall. Kommentaren är uppdelad på ett antal underavsnitt, vilket däremot är mindre vanligt för paragrafkommentarer, men givetvis är nödvändigt och bra i detta fall p g a omfånget på vissa paragrafer i KL.

Den traditionella dispositionens fördel består främst i att, där en problemlösning med hjälp av enbart lagtexten visar sig otillräcklig, efterforskandet kan fortsätta direkt från det studerade lagrummet till dess kommentar i handboken. En nackdel med dispositionen är att det blir svårt att ge en samlad framställning av ett problem som berörs av flera spridda lagregler. Typexempel härpå torde vara reglerna som har betydelse vid beskattning av handelsbolag respektive företagsöverlåtelser. Skattehandbokens användare bör därför typiskt sett vara en person som redan väl behärskar inkomstbeskattningens uppbyggnad. Ett utförligt slagordsregister skulle dock göra det lättare för läsaren att hitta svar på en fråga som behandlas på flera olika ställen. Det har försports att ett sådant register kommer att inflyta i en senare del av Skattehandboken.

Det är alltid vanskligt att ge en mer generell karaktäristik av en framställning. Försiktigt formulerat uppfattar jag framställningen i del 1 på följande sätt.

Den lagstiftningshistoriska utvecklingen anses som viktig och återges i allmänhet. Härigenom ges oftast, dock med något enstaka undantag, även uppgifter om relevanta förarbeten. Detta är värdefullt, särskilt för en yngre generation skattejurister som inte alltid har klart för sig i vilket sammanhang och av vilken anledning en regel har tillkommit. Viktigt är även att diverse, idag mer eller mindre glömda, men fortfarande relevanta, övergångsbestämmelser anges. Någon gång frågar man sig dock om inte tidens gång kunde motivera att framställningen skars ned. Exempelvis ägnas på s 28:16 (16:e sidan av kommentaren till 28 §) 12 rader åt avyttring av fartyg förvärvade före 1 jan 1951. Enligt uppgift flyter fortfarande ett antal sådana fartyg, men de torde inte vara fler än att en fotnot hade varit tillräcklig.

Kommentaren har omfattande referenser till, förutom de redan omnämnda förarbetena, rättspraxis och den skatterättsliga litteraturen. All viktig praxis torde finnas med i rättsfallsdelen. Det framstår dock som något märkligt att från perioden 1979—1984 endast ett notisfall återgivits. I kommentaren finns

hänvisningar till flera notisfall som således inte återfinns i rättsfallsdelen, exempelvis RÅ 1981 Aa 116 (s 29:90), 1979 Aa 12 och 1982 Aa 62 (s 29:110) samt RÅ 1983 Aa 175 (s 35:60). Motsvarande torde även gälla vissa referenser till RSV/FB Dt-serien. Jag anser att rättsfallsdelen bör utökas med fler notismål.

Kommentaren ger även i stor utsträckning referenser till, för de diskuterade frågorna, relevant litteratur. Särskilt under 24 § finns ett stort antal hänvisningar till tidskriftsartiklar. Någon fullständig katalog över litteratur och tidskriftsartiklar finns däremot inte. I några fall saknar jag även vissa relevanta referenser i texten. Som exempel kan nämnas att i avsnittet om aktier som inehålls i byggnadsrörelse etc hänvisas inte till Olsson, SN 1982 s 421 ff, Om lageraktier och organisationsaktier i byggnadsrörelse. Ett annat exempel är Sture Bergström, Ogiltighet ur civilrättslig och skatterättslig synvinkel, 1984, som behandlar en rad svåra problem bl a vid den löpande beskattningen och realisationsvinstbeskattningen av fastigheter.

I kommentaren förs i mer begränsad utsträckning diskussion om sådana problem där det är svårt att ge entydiga upplysningar om rättsläget. Det torde vara en medveten strävan att kommentaren primärt skall lämna klara och tillförlitliga upplysningar. I mer oklara fall ges istället hänvisningar till tidskriftsartiklar och rättsfall.

Efter ovanstående allmänna karakteristik övergår jag till att diskutera kommentarens behandling av några olika frågor. Jag begränsar mig till ett urval frågor som kan tänkas vara av mer allmänt intresse. Jag har inte funnit några viktigare frågor där jag har en från kommentaren avvikande uppfattning. De påpekanden jag vill göra är av begränsad art.

1. Vid KL:s tillkomst uppfattades jordbruksdrift och fastighetsförvaltning som två så särskilda typer av näringsverksamhet att de gjordes till egna inkomstslag, medan övrig näringsverksamhet beskattas i inkomstslaget rörelse. Med tiden har de företagsekonomiska och skatterättsliga skillnaderna mellan inkomstslagen blivit mindre. Ett flertal regler är därför gemensamma för två av eller för alla tre inkomstslagen. Dessa regler kommenteras i huvudsak endast på ett ställe i GRS. I kommentaren till 29 § lämnas på några ställen hänvisningar till frågor som kommenterats vid 22 §. Detta gäller bl a reparationsbegreppet samt avsättningar för egenavgifter. För mig framstår det som naturligare att behandla dessa frågor i kommentaren till 29 § vartill istället hänvisning får ske från 22 §. Detta är dock en smaksak, och problemet försvinner om ”staketmetoden” införs då denna bara innehåller en förvärvskälla för näringsverksamhet.

2. På s 24:25 sägs att när 24 § 2 mom anger att ”fastighet” skall vara inrättad till högst två familjers boende för att bli schablonbeskattad avses taxe-

ringsenheten. Min uppfattning är dock att det är förvärvskällans beskaffenhet som är avgörande; se RÅ 1972 Fi 678.

3. På s 24:27 anges att "om något rum i en villa används i förvärvskällan tjänst som arbetsrum e dyl kan i vissa fall hyresvärdet för detta rum dras av ifrån tjänsteinkomsten fastän motsvarande intäkt av fastigheten anses ingå i schablonberäkningen. Praxis är emellertid mycket restriktiv . . .". Vidare hänvisas bl a till RÅ 1975 ref 114 I samt en artikel av Herrlin i SN 1982 s 241. Vad som anges i den citerade meningen är den av Herrlin förespråkade "avräkningsmetoden". Herrlin torde dock bara förespråka metoden de lege ferenda, då rättsstillämpningen i 1975 års fall knappast lämnar utrymme för användning av "avräkningsmetoden" i någon situation i förvärvskällan tjänst. En annan sak är att avräkningsmetodens resultat i vissa fall kan uppnås om arbetsgivaren hyr kontorsutrymme i villan; se de i GRS återgivna fallen RÅ84 1:58 I-II.

4. På s 25:31 ff behandlas lagen om statlig fastighetsskatt under huvudavsnittet hyresfastigheter. Av framställningen framgår att skatten även utgår för schablonbeskattade fastigheter, men detta kunde för klarhetens skull även ha påpekats i avsnittet Egnahemsvillor m m.

5. Avdragsrätten för arbetsgivares kostnader för anställdas pensionering är ett svårtillgängligt rättsområde. Kommentaren ägnar frågan stort utrymme (s 29:59—87), vilket är särskilt värdefullt då frågan är sparsamt behandlad i annan litteratur. Framställningen är väl disponerad, men avsnittet f) "Sammanfattning av reglerna för skattemässig avdragsrätt" borde omarbetas till vad rubriken utlovar, d v s en sammanfattning. Nu innehåller avsnittet till stor del nya upplysningar som inte tidigare behandlats. Dessa upplysningar är i och för sig väsentliga men borde tas upp under en annan rubrik.

6. På s 29:103 framförs uppfattningen att kostnader för markanläggningar på annans mark normalt torde vara omedelbart avdragsgilla enligt hitintills gällande praxis. Hänvisning sker dock inte till något rättsfall. Läsaren frågar sig då om med praxis avses vad som sker i taxeringsnämnderna eller om det finns ett regeringsrättsavgörande. Detta är en bra illustration av en situation där rättsfallsdelen i GRS normalt ger en ovärderlig hjälp, men tyvärr inte denna gång. Efter en halvtimmes letande i diverse register i Regeringsrättens årsbok och Skattenytt hittade jag RSV/FB Dt 1982:25, där RSV:s nämnd för rättsärenden bl a meddelade följande i sitt, av RR ej ändrade, förhandsbesked:

"Då (mark)anläggningarna och marken på vilken de anlagts inte är i samme ägares hand och då det i ansökningen nämnda kommanditbolaget (som bekostat anläggningarna, min anm) inte äger intilliggande mark vars värde påverkas av anläggningarna, föreligger rätt till direktavdrag för kostnaderna."

7. På s 29:119 anges att mutor är avdragsgilla "enligt nyss angiven regel". Härmed torde åsyftas regeln om representationskostnadsavdrag, men möjligen

kan istället åsyftas ett uttalande om att bidrag och gåvor är avdragsgilla om de är verkliga driftkostnader. Något belysande avgörande i RR finns mig veterligen inte, men däremot har frågan nyligen diskuterats i pressen med avseende på en länsrättsdom. Jag anser, beroende på KL:s regler om kapitalförlust, att avdragsrätten kan diskuteras.

Straffsanktioner som böter, felparkeringsavgifter etc, är inte avdragsgilla. Däremot är vinstförverkande och vinsteliminierande sanktionsavgifter regelmässigt avdragsgilla från intäkter i näringsverksamhet; prop 1985/86:23 s 59.¹ Därutöver torde kostnader av det slag som normalt ingår i verksamheten vara avdragsgilla på vanligt sätt oavsett att verksamheten helt eller delvis kan vara av kriminell natur.

Har en allmän domstol ansett att mutbrott begåtts beror kostnaden på en straffbar handling och den skulle i annat fall inte existerat. Kostnaden för en muta kan därför eventuellt anses vara en onormal kostnad som betraktas som kapitalförlust enligt 20 § anv p 5. Bedömningen i praxis av vad som är en sådan onormal händelse att en kapitalförlust föreligger är dock inte så klar att man med säkerhet kan uttala sig härom.

Vad därefter gäller sådana fall som inte varit föremål för allmän domstols bedömning anser jag att skattedomstolarna inte bör ingå på någon bedömning av kostnadens karaktär av "muta" eller ej, utan bedöma avdragsrätten enligt gängse kriterier. Att exempelvis vissa utländska affärer kan medföra avsevärda kostnader för agenter och konsulter, vilket inte hade varit normalt i Sverige, torde få anses företagsekonomiskt motiverat och inte onormalt. Med avseende på fall med "mutliknande" representation tror jag däremot att just denna karaktär gör att de ofta faller utanför den begränsade avdragsrätten för representationskostnader, så som dessa regler tillämpas av RR.² Som ett exempel kan anföras RÅ82 1:9 där avdrag vägrades för gåva av ambulans till den polska sjukhusförvaltningen. Gåvan ansågs, bl a beroende på dess värde, inte som avdragsgill representationsgåva enligt 20 § anv p 1. Det förefaller inte troligt att avdragsrätt skulle ha förelegat om omständigheterna istället hade varit att en personbil lämnades till en chefstjänsteman i förvaltningen.

8. Kommentaren till 31—33 §§ kan framhållas som ett exempel på att GRS innehåller omfattande upplysningar om en rad praktiskt viktiga specialregler; exempelvis angående beskattningen av olika naturaförmåner, gratifikationer och avgångsbidrag. Dessa regler behandlas, p g a sin speciella karaktär, inte

---

¹ Vinstförverkanden är dock ovanliga; a prop s 15. Den återopade propositionen gäller förslag om s k företagsbot.

Som stöd för avdragsrätten brukar återopas RÅ 1949 Fi 1113 och RÅ 1968 Fi 209.

² Roos — Malmberg, Representation . . . , Stockholm 1983, berör mutor på flera ställen; bl a s 82 ff. Utan att det anges explicit erhålls intrycket att vad som kan uppfattas som muta även är av sådan karaktär att det faller utom ramen för vad som kan anses som sedvanlig avdragsgill representation.

så ingående i andra skatterättsliga framställningar, och det är därför viktigt att de behandlas utförligt i kommentaren.

Några upplysningar saknar jag dock:

Av förutsättningarna för avdrag för fördyrade levnadskostnader kommenteras tjänsteresor utförligt och dubbel bosättning relativt utförligt, medan däremot korttidsanställning på annan ort än bostadsorten (33 § anv p 3 3:e st) inte alls kommenteras.

I rättsfallsdelen under 33 § återges RÅ83 1:59 varav bl a framgår att ränta för studieskuld (dock ej studiestödsavgift) är avdragsgill enligt 33 §. I kommentaren bör även anmärkas att fr o m 1987 års taxering skall sådan ränta dock avdras enligt 39 §; SFS 1985:405.

9. Reglerna i 46 § 2 mom om avdrag för privat pensionsförsäkring kommenteras utförligt redan under 32 § (s 32:41 ff). För löntagare är avdragsrätten normalt begränsad till 10 % av A-inkomsten. Vidare föreligger alltid rätt till ett avdrag som motsvarar ett basbelopp, dock högst lika med A-inkomsten. Kommentaren har på denna punkt fått en olycklig formulering. Framställningen ger intrycket att basbeloppsavdraget endast medges skattskyldiga med inkomster under tre basbelopp.

10. På s 32:30 f diskuteras kontantprincipens innebörd för kostnader i inkomstslaget tjänst, vilket systematiskt är märkligt då 32 § innehåller regler om intäkter. Det uttalas att från den omedelbara avdragsrätten "gäller i praxis undantag för mera kostsamma inventarier, t ex bilar, som får avskrivas med årliga värdeminskingsavdrag". En liknande bild av praxis anges i prop 1980/81:68 s 119. Jag delar, i princip och i praktiken, inte denna bild av innebörden av praxis. Jag tillåter mig en liten utvikning i frågan.

Mig veterligt finns i praxis, om härmed förstås regeringsrättens avgörande, endast ett klart fall där värdeminskingsavdrag medgivits i inkomstslaget tjänst; RÅ 1953 ref 1 angående bil. Den skattskyldige hade inte heller yrkat omedelbart avdrag. Ett omedelbart avdrag förefaller dock uteslutet i detta fall. Förklaringen är emellertid, enligt mitt förmenande, inte tillgångens värde, utan den praktiska omöjlighet som föreligger att anskaffningsåret avgöra i vilken utsträckning tillgången kommer att användas i tjänsten respektive privat. Den primära förutsättningen för avdragsrätt, kostnadens samband med intäkternas förvärvande, är således inte klar. Klarhet härom erhålls i takt med tillgångens användning. Värdeminskingsavdrag bör därför användas för sådana tillgångar vars typiska funktion är personlig användning, och där sådan användning inte kan antas vara utesluten; bilar, musikinstrument o dyl. Är tillgången sådan att den typiskt sett är ett arbetsredskap, exempelvis byggnadsarbetarens elverktyg o dyl, bör förutsättningarna för avdrag kunna anses vara uppfyllda redan vid anskaffningen.

I taxeringsnämnderna torde finnas en i vissa fall berättigad oro för att medge omedelbara avdrag för dyrbara tillgångar, vars framtida användning och

avyttring anses svår att bedöma och kontrollera. I denna situation finns dock möjlighet att anse att utgiftens samband med förvärvandet av framtida intäkter till viss del inte kan anses tillräckligt klar. Ytterligare avdrag medges då sådan klarhet erhållits; jfr RÅ 1959 ref 23. Det är däremot ett osakligt skäl att vägra omedelbart avdrag för att man anser att den skattskyldige erhåller en oberättigad periodiseringsfördel. Ett sådant, i och för sig diskutabelt, rättspolitiskt ställningstagande får ankomma på lagstiftaren, och han har en gång (prop 1980/81:68 s 119) avstått härifrån. Slutligen bör påpekas att anskaffning av dyrbar utrustning kan vara en bland flera omständigheter som talar för att den skattskyldige bedriver rörelse.

11. Kommentaren till 35—36 §§ är omfattande. Svårigheterna att sortera informationen under rätt paragraf är större vid behandlingen av detta lagrum än i de tidigare diskuterade. Exempelvis kan det som är försäljningsintäkt i en transaktion vara ingångsvärde för en annan. Sorteringsproblemen har i tidigare upplagor av GRS del II kommit till uttryck i att så gott som samtliga rättsfall presenterats under 35 §. Nu har dock en fullständig uppdelning företagits för fall efter 1978. Jag anser att kommentaren i allt väsentligt har behandlat problemen på rätt ställe. Ett exempel på en felsortering skall dock ges.

På s 36:52 anges på rätt plats att aktier upptagna på den s k C-listan inte omfattas av schablonregeln för ingångsvärde på äldre aktier. Uppllysning att regeln däremot är tillämplig vid försäljning av OTC-aktier finns inte här, men väl på s 35:55.

12. Realisationsvinstbeskattningen omfattar så många olika transaktionstyper och innehåller så många specialregler att det är omöjligt att behandla allt uttömmande i en kommentar. En fråga som behandlas väl kortfattat i kommentaren är de nya reglerna om omräkningstal, enligt vilka inflationen under de fyra första innehavsåren etc inte beaktas; s 36:31 f. Detta är ett tekniskt svårgripbart område, som man lätt avstår från att fördjupa sig i. Reglerna kommer dock ofrånkomligen att leda till problem i den praktiska rättstillämpningen, och kommentarer till dem är därför angelägna.

Vidare anser jag att avsnittet om tillfälliga inkomster (35 § 1 mom) är väl kort.

13. Frågan om en fastighet skall värderas till taxerings- eller marknadsvärde diskuteras på två ställen, dels avseende felprisregeln i 35 § 1 a mom (s 35:78), dels avseende byten (s 36:30). Kommentaren tar ställning för att "taxeringsvärdet inte utan vidare" kan användas. Denna uppfattning kan underbyggas med fallen RÅ82 1:84 I och II samt RÅ83 1:76 där marknadsvärdet använts. I de första fallen ansågs det inte visat att detta översteg 133 % av taxeringsvärdet. I detta sistnämnda fallet ansågs TI ha visat att marknadsvärdet var än högre.

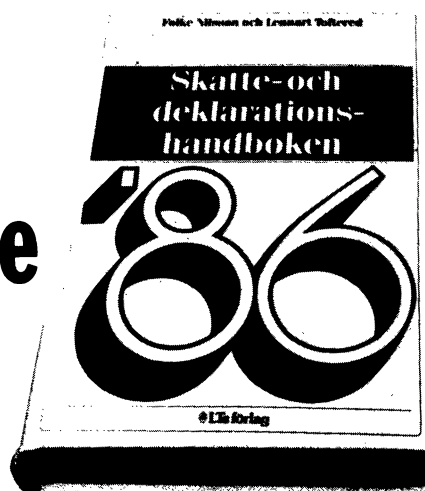
När samtliga delar av GRS Skattehandboken har utkommit kommer det att

finnas en utförlig kommentar till alla delar av våra inkomstskatteförfattningar. Avsikten är att kommande delar skall anmälas i Skattenytt succesivt. Det får ankomma på slutanmälaren att komma med ett samlat omdöme, men jag skall ändå säga några avslutande ord.

Den nya Skattehandboken är i flera avseenden utförligare än den 8:e upplagan. Som lagkommentar är den unik genom att den förutom kommentarerna med referenser till förarbeten och litteratur även innehåller referat av all relevant praxis. Härtill kommer att den, enligt förlagets reklam, "kommer i en ständigt aktuell utgåva". Förutsättningar är därför goda för att GRS skall vara den naturliga utgångspunkten för lösning av de skatterättsliga problem som skattejurister, advokater och revisorer ställs inför.

SKATTEPLANERA OCH DEKLARERA MED DATOR	
SKATTEBERÄKNING	
Fullständig skatteberäkning för rörelseidkare och löntagare. Simulerar snabbt effekt av tänkbara dispositioner.	1.900:—
VINSTDELNINGSSKATTEBERÄKNING	
Gör snabbt exakt kalkyl, simulerar effekt av vinstdelningsskatten.	1.900:—
DEKLARATIONSPROGRAM	
Lagrar 100 deklARATIONER per diskett, där man kan lagra deklARATIONERNA, ändra ev. småfel. SPAR MASSOR AV TID! Skriver ut blankett 1, R5, K4, K1.	2.900:—
FAKTURERING	
Skriver ut fakturor, påminnelser, räntefakturor.	2.900:—
SKRIVARSTYRNING, ETIKETTER, PÅMINNELSEBREV mm	
	900:—
PAKETPRIS för samtliga program: 4.900:—	
Finns för alla datorer IBM PC/XT/AT + med IBM kompitabla, CP/M-datorer, och APPLE datorer. Utförlig handledning bifogas. Årligt abonnemang på förbättringar.	
Skicka mer information!	
Namn.....	Adress.....
Postadress.....	Telefon.....
Intresse för:.....	
 DATARATIONALISERING AB	
Huvudkontor: Kyrkogatan 9, 199 31 Enköping, Tel. 0171-386 90.	

Nya reviderade upplagan av

Folke Nilssons och Lennart Toftereds

SKATTE- OCH DEKLARATIONSHANDBOKEN 1986

Skattereglerna har ändrats åtskilligt under 1985. Det förenklade deklarationsförfarandet medför många ändringar, vid 1986 års taxering betalar juridiska personer ffg endast statlig inkomstskatt (vilket nödvändiggjort övergångsregler både i fråga om påförd kommunalskatt och förlustavdrag), aktiebolag och ekonomiska föreningar mfl juridiska personer ska i vissa fall göra inbetalning till förnyelsekonto vid 1986 års taxering.

Dessa och många andra förändringar redovisas i denna uppslagsbok/handbok, främst avsedd för dem som yrkesmässigt ägnar sig åt skattefrågor. Den är också kurslitteratur i skatterätt. **Ca 422 kr (+ moms = 520 kr).**

Staffan Seth och Knut Wählstedt

EKONOMI – skatteplanering för rörelse och lantbruk.

Tar upp de frågor som påverkar såväl den löpande som den långsiktiga planeringen och relaterar dem till det företagsekonomiska skeendet, vilket medför en bättre samordning av företagsekonomi och skatteplanering. **Ca 170 kr (+ moms = 210 kr).**

Köp dem i bokhandeln eller direkt från

LTs förlag, Box 620, 151 27 Södertälje. Tfn 0755/325 40.

FAKTA • FRITID • HOBBY • YRKE
från **LTs förlag.**